

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/150/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118202134
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2118202134.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci žalobkyne: P. X., nar. XX.X.XXXX, adresa trvalého pobytu F. Q. R., X. XXXX/XX, zast. advokátom: JUDr. Dalibor Pavelka, adresa sídla Hlohovec, Pribinova 45, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., IČO: 35 792 752, adresa sídla Bratislava, Pribinova č. 25, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, adresa sídla Bratislava, Kubániho 16, o 835,74 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 28. júna 2018 č.k. 11Csp/36/2018-87 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 835,47 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.).

1.2.1 Z vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav veci:

Žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník dňa 26.02.2015 pod č. 8500105189 uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu. Na základe uvedenej zmluvy sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.500,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42-och mesačných splátkach (vrátane úrokov) vo výške 47,17 eur, resp. vo výške 81,87 eur (spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb). Ročná percentuálna miera nákladov úveru bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN za úver vo výške 25,73% a v časti 6. ako RPMN za úver vo výške 25,49%. Rovnako, ročná percentuálna miera nákladov revolvingu bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 25,73% a v časti 6. ako predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 25,49%. Priemerná RPMN za úver predstavovala 34,42%.

1.2.2 Žalobkyni bola titulom úveru vyplatená zo strany žalovaného suma 1.350,- eur (z dôvodu započítania sumy poskytnutého úveru vo výške 1.500,- eur so sumou poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur).

1.2.3 Žalobkyňa podľa nepopretého skutkového tvrdenia na úver zaplatila celkom sumu 2.185,74 eur.

1.2.4 Zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. - konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, RPMN a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok žalobkyne na vydanie jej bezdôvodného obohatenia sa žalovaným získaného na jej úkor plnením bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 1, a 2, § 488, § 489, § 52 ods. 1 a 2, § 37, § 39 O.z. (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení), § 497 a § 499 Ob.z. (zákon č. 514/2003 Z.z. Obchodný zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ2010 (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu) a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a preto jej vyhovel.

1.4 Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. O.z., zákona č. 129/2010 Z.z., zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobkyňa vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania, a síce za účelom zariadenia domácnosti (časť 5. zmluvy). V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je ZoSÚ2010, ako i ustanovenie § 52 a nasl. O.z., prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy (v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 veta posledná O.z.) sa pritom nevzťahuje len na vzťahy založené po jeho účinnosti. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom 01.04.2015, pričom právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenie, preto sa od jeho účinnosti vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Súd pritom poukazuje napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3MCdo 14/2014 zo dňa 21.04.2015, v ktorom dovolací súd uviedol, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

1.5 Nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ2010, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ2010 bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dátum splatnosti poslednej splátky úveru (1.9.2018) sa uvádza len v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, pričom nebolo preukázané, že by táto listina bola žalobkyňi predložená pri podpise zmluvy z jej strany a zároveň že by žalobkyňa uvedené prijala písomnou formou, a preto nemožno považovať náležitosť (termín konečnej splatnosti) za uvedenú v písomnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. Za uvedenie požadovanej náležitosti o termíne konečnej splatnosti úveru nie je možné považovať ani ustanovenie článku 4. odsek 4.5 Zmluvných dojednaní, v ktorom sa uvádza, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru, nakoľko ani tu sa neuvádza konkrétny termín konečnej splatnosti a zároveň ani nejde o text predmetnej zmluvy. Rovnako chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a síce výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 47,17 eur, resp. 81,87 eur, bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné,

aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Súd sa nestotožnil s výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s ustanovením § 9 ods. 5 ZoSÚ2010 zo strany žalovaného, nakoľko znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ2010 (v znení účinnom do 30.04.2018) je jednoznačné, a to aj s poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť tunajšieho odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o výšku RPMN, zmluva neobsahuje ani základnú obsahovú náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to ročnú percentuálnu mieru nákladov, nakoľko táto je v časti 5. uvedená iba ako predpokladaná. Presná výška RPMN je uvedená až v časti 6. - údaje o schválenom revolvingovom úvere, uvedené schválenie však žalobkyňa neprijala písomnou formou, z uvedeného dôvodu považoval súd údaj o RPMN za v zmluve neuvedený. Pokiaľ ide o obranu žalovaného, že údaj o výške RPMN úveru sa dohodnúť objektívne nedá, súd poukazuje na to, že v prejednávanej veci potom zo zmluvy vôbec nie je zrejmé, ktorý z viacerých údajov o RPMN má byť tým správnym údajom. Súd má za to, že v zmluve je potrebné uviesť jeden údaj o RPMN a zároveň v čase, kedy zmluvu podpisuje dlžník, nakoľko ide o údaj, ktorý má slúžiť práve spotrebiteľovi na zváženie, či zmluvu s dodávateľom vôbec uzavrie. Súd dodáva, že cieľom ustanovenia § 11 v spojení s § 9 ZoSÚ2010 je ochrana spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, priamo v nej, poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie, keďže uvedené údaje predstavujú informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Požadovaný údaj sa uvádza iba v bode 12 ods. 12.1 Zmluvných dojednaní. Súd však poukazuje na to, že keďže ide o náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovné v rámci ustanovení zmluvy.

1.6 Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11.05.2016, v ktorého odôvodnení súd druhej inštancie uviedol, že „považuje za správny názor súdu prvého stupňa, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že nestačí uvedenie celkovej výšky splátky, ale toto musí obsahovať rozčlenenie jednotlivých čiastok - istiny, úrokov a iných poplatkov.

1.7 K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti, o výške RPMN a o adrese veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti a o RPMN môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň je súd toho názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

1.8 V súvislosti s vyššie uvedeným odkazuje súd tiež na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „v danom prípade je tu zrejmý konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica.

1.9 Ako už súd uviedol, v prejednávanom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobkyni považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatku za poskytnutie úveru, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru. Z nepopretého skutkového tvrdenia žalobkyne, ktoré sa považuje za nesporné (§ 151 ods. 1 C.s.p.), v spojení s vkladovými lístkami a potvrdeniami o zrealizovaní transakcie (č.l. 12-28) vyplýva, že žalobkyňa uhradila žalovanému na zmluvu celkom sumu 2.185,74 eur, z čoho vyplýva suma bezdôvodného obohatenia žalovaného vo výške 835,74 eur (2.185,74 eur - 1.350,00 eur). Uvedená suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, nakoľko o túto sumu mu žalobkyňa plnila bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebola povinná plniť žalovanému viac ako sumu vyčerpaného úveru. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného, že otázka poplatku za poskytnutie úveru, jeho prípustnosti a prijateľnosti bola osobitne posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci vedenej pod číslom OFS - 12322/2015, je irelevantná, nakoľko úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

1.10 O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne s § 251, § 255 ods. 1, § 257 a § 262 ods. 1 a 2 v C.s.p. (zákon číslo 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) a vecne potrebou priznania žalobkyni plnej náhrady trov konania vzhľadom na jej plný úspech v spore ako aj tým, že počas konania neboli tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať.

2.1 Rozsudok napadol v celom rozsahu riadnym a včasným odvolaním žalovaný s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby, vniac súd prvej inštancie, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p.).

2.2 Závery súdu ohľadne RPMN sú všeobecné. V zmluve sa uvádza hodnota RPMN schváleného úveru, priemerná hodnota RPMN a RPMN po poskytnutí revolvingu a rozsudok neobsahuje žiadne skutočnosti ani odôvodnenie v tom smere, prečo by takéto rozčlenenie nemalo byť postačujúce.

2.3.1 Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru má za následok bezúročnosť úveru, nakoľko takýto záver nie je v súlade s úniijným právom. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že uvedené ustanovenie (článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES) by sa nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.

2.3.2 Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

2.3.3 Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 3Cdo/146/2017 konštatoval (bod 24 odôvodnenia) Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

2.3.4 Súd prvej inštancie teda po právnej stránke nesprávne vyložil vnútroštátnu úpravu, a to spôsobom, ktorý odporuje záveru Súdneho dvora EÚ. Konečná splatnosť úveru nepredstavuje náležitosť, ktorá by mohla byť dôvodom bezúročnosti úveru.

2.3.5 Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmito údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Žalovaný tiež tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom.

Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to

- určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok,
- spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti,
- spôsobom vyplývajúcim zo Splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere.

2.4.1 Žalovaný namieta aj závery súdu o tom, že zmluva by mala obsahovať rozčlenenie splátky na časť istina, úrok a iné poplatky. Takýto právny názor súdna prax prekonala a Najvyšší súd SR opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti prijal odlišný právny názor. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde.

2.4.2 Podľa obsahu uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 3Cdo 146/2017, zo dňa 22.02.2018: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky úijného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-42/15, následné zmeny vo vnútroštátnom práve a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod spisovou značkou 3Cdo 146/2017 javia ako zbytočné či bezvýznamné.

3.1 Žalobkyňa odvolací návrh nepodala a vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného navrhla odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

3.2 Námieta žalovaného, že závery súdu ohľadne RPMN sú všeobecné a neurčité neobstojí, nakoľko súd prvej inštancie v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vysvetlil, prečo považoval údaj o RPMN za v zmluve neuvedený s poukazom na skutočnosť, že presná výška RPMN bola uvedená až v časti 6. Zmluvy označenej ako údaje o schválenom revolvingovom úvere, ktoré schválenie však žalobkyňa neschválila. Okrem toho, ak veriteľ uvedie v žiadosti o poskytnutie úveru spisovaného so spotrebiteľom len predpokladaný údaj o RPMN, ktorý následne v akceptácii žiadosti o poskytnutie úveru pozmení, nemožno prijať iný záver ako ten, že spotrebiteľovi je takýmto spôsobom upierané právo oboznámiť sa s údajom o RPMN v momente kedy sa rozhoduje, či uzavrie zmluvu, ktorý je pritom jediným zo základných indikátorov pre prijatie takéhoto rozhodnutia zo strany spotrebiteľa.

3.3 Súd prvej inštancie správne uviedol, že údaj o konečnej splatnosti úveru v zmluve absolútne chýba a podľa názoru žalobkyne tento nedostatok nemôže konvalidovať jednostranné dodatočne zaslané oznámenie veriteľa. Žalobkyňa sa v otázke absencie náležitostí rozčlenia splátok úveru na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozhodnutí a argumentáciu žalovaného považuje za nedôvodnú.

3.4 V zmluve o revolvingovom úvere uzatvorenej medzi sporovými stranami absentovalo kumulatívne hneď niekoľko náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. c), f), k) a j) ZoSÚ2010, pričom absencia ktorejkoľvek z nich má sama osebe za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto súd prvej inštancie nemohol rozhodnúť inak ako vo veci rozhodol.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f), a h) C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p..

5. Predmetom konania vedeného pred súdom prvej inštancie a pod spisovou značkou 11 Csp/36/2018 je žaloba o zaplatenie sumy 835,74 eur. Súd prvej inštancie žalobe žalobkyne vyhovel.

6. S prihliadnutím na obsah podaného odvolania, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že Zmluva o revolvingovom úvere číslo 85000105189 z 26.2.2015 neobsahuje obligatórne náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 ZoSÚ2010 a následne aj k nesprávnemu právnenému záveru, že úver na základe takejto zmluvy poskytnutý je bezúročný a bez poplatkov a že plnením žalobkyne žalovanému na základe takejto zmluvy došlo k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaného na úkor žalobkyne v rozsahu 835,74 eur a žalobkyni vznikol nárok na vydanie takéhoto bezdôvodného obohatenia, a nakoniec či súd prvej inštancie správne rozhodol o trovách konania.

7. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

8. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalovaného s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami a podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie s ktorými sa nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 387 ods.3 C.s.p.), pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

9. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku o nesprávnosti záveru súdu o potrebe považovať úver poskytnutý žalovaným žalobkyni na základe Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 26.2.2015 za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu náležitostí vyžadovaných pre takúto zmluvu zákonom (§ 9 ods.2 ZoSÚ2010) ako aj práve opačné tvrdenia žalobkyne uvedené v žalobe (o potrebe prijatia takéhoto záveru) odvolací súd dodáva.

10.1 Vnútroštátny súd, ktorý prejednáva spor týkajúci sa zmluvy o úvere v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/ EHS, je povinný skúmať ex offo, či bola dodržaná informačná povinnosť stanovená v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, a vyvodíť dôsledky, ktoré podľa vnútroštátneho práva vyplývajú z porušenia tejto informačnej povinnosti.

10.2 Podľa § 11 ods. 1 písm. a), b) a d) ZoSÚ2010 v znení účinnom ku dňu 26.2.2015, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 (a), zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) (b), v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (d).

10.3 Podľa § 2 písm. l) ZoSÚ2010 v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere (tu pozri aj čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS).

10.4 Podľa § 9 ods. 2 písm. g), j) a k) ZoSÚ2010, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (g) a ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (j) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (k).

10.5 V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené (tu pozri aj rozsudok Súdneho dvora z 21. apríla 2016 č. C-377/14, vo veci Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová c/a FINWAY a.s.).

10.6 Podľa článku 7. veta prvá Zmluvy o revolvingovom úvere číslo 85000105189 z 26.2.2015 dlžník, spoludlžník 1, spoludlžník 2, a veriteľ v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere (na zadnej strane tejto Žiadosti/Zmluvy), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto Žiadosti/Zmluvy.

10.7 Podľa článku 5. Zmluvy o revolvingovom úvere číslo 85000105189 z 26.2.2015 a Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi z 26.2.2015, poplatok za poskytnutie úveru je 150 eur.

10.8 Podľa článku 2.5 a 10.1 Zmluvných dojednaní Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu spoločnosti Profi Credit Slovakia, s.r.o. (ďalej len VOP), poplatok je splatný v deň uzavretia zmluvy o RÚ (2.5). Poplatok za poskytnutie úveru sa uhrádza jeho započítaním so sumou úveru a rozdiel bude vyplatený na účet dlžníka; týmto nie je dotknuté ustanovenie nasledujúcich odsekov (10.1).

10.9 V konaní bolo potom nesporným, že žalovanému súlade s článkom 5. Zmluvy a čl. 2.5 a 10.1 VOP vznikla povinnosť vyplatiť žalobkyni v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. 85000105189 zo dňa 26.2.2015 reálne len sumu 1.350 eur, hoci podľa tejto zmluvy o úvere jej bol poskytnutý úver vo výške 1.500 eur, pričom sumu 150 eur si žalovaný účtoval na poplatok za poskytnutie úveru a túto sumu žalobkyni nevyplatil.

10.10 Žalobkyňou predložená úverová zmluva teda podľa názoru odvolacieho súdu okrem iného neobsahovala celkovú výšku spotrebiteľského úveru (poskytnutý spotrebiteľský úver na jej základe bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov) a tak súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že plnenie žalobkyne poskytnuté žalovanému v rozsahu vyššom ako bola suma 1.350 eur (suma vyplatená žalovaným žalobkyni na základe predmetnej úverovej zmluvy) bolo potrebné

považovať za majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, na vydanie ktorého vznikol žalobkyni právny nárok tak, ako si ho táto uplatnila v žalobe.

11.1 Neobstojí argumentácia žalovaného, že zmluva obsahuje termíny splatnosti splátok aj konečnej splatnosti úveru lebo to je uvedené v oznámení, nakoľko oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 26.2.2015 nemožno považovať za neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy (ako to správne namietala žalobkyňa).

11.2 ZoSÚ2010 v jeho znení ku dňu uzatvárania zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným obsahuje jasne a určito definované povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala písomnú formu, a preto, ak majú byť akékoľvek náležitosti zmluvy (označované tiež ako povinne, obligatórne) obsiahnuté vo viacerých listinách, tak povinná písomná forma sa týka každej takejto listiny (tu pozri aj rozhodnutie súdneho dvora C -42/15 v zmysle ktorého smernica nevyžaduje, aby boli zmluvy o úvere vyhotovené ako jeden dokument. Pokiaľ však takáto zmluva odkazuje na iný dokument, pričom spresňuje, že tento posledný uvedený dokument je jej neoddeliteľnou súčasťou, potom musí byť tento dokument rovnako ako samotná zmluva vyhotovený písomne, alebo na inom trvalom nosiči a musí sa skutočne odovzdať spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy, aby sa mohol oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami).

11.3 Postup žalovaného v kontraktačnom procese v tejto veci je preto v príkrom rozpore s takouto požiadavkou, najmä ak spotrebiteľ/dlžník podpisuje žiadosťou o úver, zástupca veriteľa vyplňa ním požadované parametre úveru, potom dochádza k schváleniu úveru, a teda aj k podpisu zmluvy zo strany veriteľa. Z takéhoto postupu je zrejmé, že od počiatku spotrebiteľ/dlžník nemal ani nemohol mať k dispozícii všetky tie údaje, ktoré ako spotrebiteľovi majú byť poskytnuté pred uzatvorením zmluvy o úvere a ktoré zároveň majú byť uvedené ako povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ údaj o splatnosti jednotlivých splátok úveru a konečnej splatnosti úveru je povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. f) a k) ZoSÚ2010), a teda spotrebiteľovi v čase ním uskutočneného podpisu listiny, ktoré je možné považovať za podpísanie návrhu na uzatvorenie zmluvy (oferta) nie je známy termín splatnosti jednotlivých splátok úveru, preto v rámci kontraktačného procesu je potom potrebné, aby po doplnení návrhu žalovaným (o skutočnosti - práva a povinnosti uvedené v písomnom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) ako veriteľom tento nový návrh veriteľa ešte raz podpísal (prijal) spotrebiteľ/dlžník, nakoľko inak nebol pôvodný návrh spotrebiteľa prijatý v rozsahu (z pohľadu obsahu), v akom bol spotrebiteľom/dlžníkom predložený. Je nepochybné, že oznámenie veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania návrhu žalobcu na uzatvorenie zmluvy ešte neexistovalo (žalobca podpisoval návrh dňa 25.2.2015 a oznámenie je datované dňom 26.2.2015) a tak nemohlo byť ani jeho súčasťou a tak ani bez ďalšieho (nevyhnutného právneho úkonu) súčasťou uzatvorenej úverovej zmluvy.

12. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

13. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvej inštancie žalobe vyhovel, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a II. ako vecne správny potvrdil.

14.1 Žalobkyňa bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. C.s.p.) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania.

14.2 O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 369 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

14.3 O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.)

15. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).